

Het Ommetje

Nog niet zo heel lang geleden was een ommetje een kleine wandeling van pakweg een kwartier tot 20 minuten door de naburige dreven van ons mooie woonwijkje. Beetje slenteren, even genieten van het gezicht op de velden en de horizon richting Riethoven, richting de (vroegere) molen aan de Keersop - of heet die eigenlijk Kiersop? - en dan weer terug naar huis. Als het zonnetje vriendelijk wilde schijnen was zo'n ommetje als een taartje bij het bakje Zondagmorgentroost. Heerlijk warm en zoet, eerst zon op je voorkant op de heenweg en dan zon op je achterkant op de terugweg. Maar het allerlekkerst was het als je onderweg even plaats kon nemen op een voorverwarmde plek op een bankje. Wanneer je k ..., sorry, de plek waar je rug haar nette naam verliest, de uitstralende warmte begon te voelen had je geen masseur meer nodig om je kiplekker te gaan voelen.

De laatste weken echter is zo'n mateloos rustgevend ommetje er niet meer bij. Integendeel zelfs. Je bent al lang niet meer vrij om je te bewegen naar waar je voeten willen. Ommetjes zijn een verplicht nummer geworden met dank aan corona. Nu maak je ommetjes zodra je iemand ziet naderen. Uiterst omzichtig kijk je naar elkaar om te bepalen in welke richting je zult gaan "ommeren". Linksom, rechtsom, uitkijken dat je niet allebei dezelfde kant op ommert. Dan neem je ruimte, liefst 2 tot 3 meter van elkaar verwijdert, en passeer je. Hè, gelukkig geen gevaar. Maar daar nadert al weer iemand! En het spel begint opnieuw. Kijken, ga ik links, hij rechts, ruimte nemen en passeren. Het is meer dan een spel. Het is lijfsbehoud met gevaar voor je leven. Want stel je maar eens voor dat je doordat je verkeerd kiest of te weinig ruimte laat elkaar besmet met dat gemene coronavirus!

"Ommeren" zoals ik het noem is een soort ballet aan het worden dat je niet alleen frequent op straat, in je buurt speelt, maar ook in de supermarkt, het tuincentrum en de Doe-het-Zelf zaak dient te spelen. Daar krijg je er ook nog een verplichte winkelwagen bij, waardoor je je balletpassen ook nog eens moet aanpassen aan de lompe bewegingen van de wagen. Het is een heel kunststuk om dat technisch goed onder de knie te krijgen en je ziet dan ook de meest merkwaardige capriolen zich voor je ogen voltrekken.

Wie dagelijks bovengenoemde winkels bezoekt zal er absoluut handigheid in krijgen om als een ware slangenmens zijn waren te bemachtigen zonder zichzelf en anderen in de wielen te rijden en te raken. Omdat het daar natuurlijk steeds om draait, elkaar niet raken. En zeker niet AANraken!

Wat dan wel opvalt, vind ik, is meer vriendelijkheid naar elkaar dan eerder het geval was. Toen kon je door haast of gewoon onoplettendheid in een supermarkt soms behoorlijk op de hakken worden gereden door mededingers op de winkelroute. Of er werd je bruusk de weg versperd door midden in het pad geparkeerde karren. Dat is er op een heel enkele uitzondering na, niet meer bij. Wanneer we elkaar treffen, kijken we goed, is er ruimte, dan ga ik links, jij rechts en knikken elkaar dan pijnlijk toe. Goe gedaan lees je in bijna elke glimlach en blik. En dat geeft je dan weer een beetje dat "ommetjes- gevoel" van weleer. De warmte van de glimlach die vertelt dat het zo prettig toeven is in de winkelgangen. Geen haast, ruimte zat, ik links, jij rechts, afstand houden ... ik zou er bijna van gaan houden en wie weet wel 10 keer per dag willen ommeren om al die lieve andere mensen tegen te kunnen komen. Ik links, jij rechts, dag dag, dag dag, dag dag. Heerlijk. Kunnen we corona niet nog wat langer houden?

P.A.N. Demie.